

A XIII. VÁSÁRHELYI ŐSZI TÁRLATRÓL

EGY KÉRDŐÍV KAPCSÁN IS...

Megszegtem a szavam. Ígértem, mégsem vittem vissza azt a kérdőívet, amit a Népművelési Intézet megbízottja a vásárhelyi Tornyai Múzeum egyik földszinti termében azzal adott át, hogy a kiállítás megtekintése után töltsen ki, s így, a feltett kérdéscsokorra válaszolva fejtsen ki véleményemet a „hódmezővásárhelyi művésztelep és közönsége” című, általuk vizsgálat alá vett témáról.

En ezt a sokszorosított lapot eltettem, de csak azért, hogy erre a nem-es témájú faggatózásra — ha nem is minden feltett kérdésre — a nagyobb nyilvánosság előtt, bővebben felelhessenek.

A kezembe nyomott kérdőív a 126. sorszámot viselte.

Íme, a 126. válasz!

Kérdés: *Mi a véleménye a kiállítás egészéről? Pozitív, negatív?*

Válasz: Feltétlenül *pozitív!* A Vásárhelyi Őszi Tárlatot képzőművészeti életünk egyik legrangosabb eseményének tartom. Ezen a kiállításon immár több mint egy évtizede szinte kivétel nélkül olyan alkotók mutatják be legjobb munkáikat, akiknek festői, szobrászi mivoltuk a szó emelkedettebb értelmében vett *hivatás*, akik számára a művészet elsősorban a nem-es *mondanivaló közlését*, a *tanítást* jelenti. A Vásárhelyi Őszi Tárlatok kiállítói elsősorban a *valóság* igaz megismerésére akarják tanítani az embereket, ezért választott tárgyaik ábrázolásában mélységesen *őszinték*, olykor szinte *könyörtelenek*. Egyéniségük és művészi tehetségük minden különbözősége ellenére is, ez az a közös jegy, ami miatt a modern magyar képzőművészet egyik legjelentősebb, s talán *legegységesebbnek* mondható művész-csoportjaként tarthatjuk őket számon.

Meszlényi János: Tornyai János

Kérdés: *A korábbi őszi tárlatokhoz képest előrelépést, stagnálást vagy visszapasztapasztalt?*

Válasz: *Előrelépést.* A maguk megszokottan magas színvonalán szereplő idősebb kiállítók önmagukhoz méltó bemutatkozása mellett a korábban is „primér” tehetségként számon tartott fiatal s még fiatalabb alkotók képességeinek újabb — még teljesebb — kivirágzásáról ad ez a tárlat számot.

Ami a régebben „honos” művészeket illeti: *Kohán György* egyetlen képe, a *Kabát* is mutatja, hogy alkotója milyen messzire jutott a dolgok elrendezésében, s egyáltalán, a *látatásban*. *Almás* Gyula Béla *Beteg asszony*-a újabb megkapó produktuma táj- s emberszeretettől áthatott művészetének. *Kurucz D.* István *Tanya*-ja, s *Téli táj*-a ismét érzékletesen mutatja az egyértelműnek tűnő látvány mögötti *költött világot*, *Novotny* Emil Róbert könnyű kézzel megfestett, ám korántsem könnyed képei kierielt művészi derűről vallanak. *Redő Ferenc* méreteiben s eszméi megvalósulásában is monumentális gobelinje alighanem a legnépszerűbb művészi megörökítője lesz *Szántó Kovács János* eszméinek. *Somogyi József Gerblyés lány*-ának drasztikus erővel megalkotott formái a kis méretek ellenére is egy emlékmű erejével hatnak. *Szabó* Iván diófa reliefjeinek nőalakjaiból *költészet* árad.

A fiatalabb „vásárhelyi” generáció tagjai közül elsősorban is *Németh József* képei keltenek újabb őszinte és tiszta örömet. Az ő mostani, reprezentatív bemutatkozása ismét arról tanúskodik, hogy az általa művelt, méreteiben és ábrázolás-